

Kız ve Kar Leoparı

Ebru Mina TOMURCUK

Kız ve Kar Leoparı

Ebru Mina TOMURCUK

Sıcak bir dağ köyünde Mira, penceresinin dışında dans eden kar tanelerini izliyordu. Kırmızı ponponlu şapkasını ve hardal sarısı ceketini giymişti. Boynunda, hafifçe çınlayan küçük gümüş bir çan kolyesi asılıydı. Büyükannesi Gran, mor şalına sıkıca sarınmış, ateşin yanında oturuyordu. 'Bana dağ çanının efsanesini anlat,' diye yalvardı Mira, koyu kahverengi gözleri parlayarak. Gran gülümsedi ve anlatmaya başladı.

Gran'ın ela gözleri, tel çerçeveli gözlüklerinin ardında parıldadı. 'Uzun zaman önce, Suri adında büyülü bir kar leoparı, kırmızı kordonlu tasmaında özel bir çan taşırdı. Onun neşeli çınlaması, kaybolan yolcuları kar fırtınalarında eve kadar yönlendirirdi. Ama bir kış, çan kayboldu ve dağ sessizleşti.' Mira kendi küçük çan kolyesine dokundu. 'Nereye gitti?' diye fısıldadı. 'Kimse bilmiyor,' dedi Gran. 'Bazıları sadece cesur bir kalbin onu bulabileceğini söyler.' O gece Mira rüya gördü.

Rüyasında Mira, pırıl pırıl bir dağ yolunda duruyordu. Kar taneleri etrafında dönüyor, hava keskin ve soğuk hissediliyordu. Aniden, krem beyazı tüyleri gri beneklerle parlayan büyük bir kar leoparı belirdi. Soluk mavi gözleri sevecendi ve uzun, kabarık kuyruğu hafifçe sallanıyordu. Boynunda örgü kırmızı bir kordon tasma vardı—çanın asılması gereken yerde boş bir ilmek vardı. 'Merhaba, Mira,' dedi Suri yumuşak bir sesle. 'Dağ çanını bulmama yardım eder misin?'

Mira'nın kalbi hızla çarptı. Kendini küçük ve korkmuş hissetti, ama cesurca başını salladı. 'Sana yardım edeceğim,' dedi. Suri'nin hafif parıltısı daha da parladı. 'Büyük bir kar fırtınası geliyor,' diye uyardı Suri. 'Çanı o gelmeden bulmalıyız, yoksa herkes kaybolur.' Mira kendi gümüş çan kolyesine baktı ve Gran'ı düşündü. 'Hadi acele edelim!' dedi. Birlikte yola koyuldular, patiler ve botlar karda çtırtıdayarak.

Daha yükseğe tırmandılar, buzlu kayaların ve donmuş şelalelerin yanından geçtiler. Rüzgar fısıldıyor ve kar derinleşiyordu. Mira'nın mavi eldivenleri ıslak ve soğuktu. 'Korkuyorum,' diye itiraf etti. Suri ona nazıkçe burnunu sürttü. 'Cesaret, hiç korkmamak değildir,' dedi Suri. 'Korkup yine de doğru olanı yapmaktır.' Mira omuzlarını dikleştirdi. Köyünü koruyacaktı. O çanı bulacaktı!

Işıltılı bir buz mağarasına ulaştılar. İçeride duvarlar bin elmas gibi parlıyordu. 'Çan burada olabilir,' dedi Suri. Ama mağara boştu, sadece titreyen bir kar tavşanı ailesi vardı. 'Kaybolduk!' diye bağırdı küçük bir tavşan. Mira kendi korkusunu unuttu. 'Size yardım edeceğiz,' dedi. En küçük tavşanı atkısına sardı. Suri hepsini dışarıya, güvenli bir yola çıkardı. 'Cesurdun,' dedi Suri. Mira gülümsedi.

Devam ederken gökyüzü karardı ve rüzgar uludu. Kar fırtınası yaklaşıyordu! Mira'nın kırmızı şapkası karla kaplanmıştı. 'Çanı yakında bulmalıyız!' diye bağırdı rüzgarın üstüne. Suri'nin soluk mavi gözleri dağ yamacını taradı. 'Bak!' diye bağırdı. Uzakta, karlı bir çıkıntıda küçük bir ışık parlıyordu. Oraya doğru acele ettiler, patiler ve botlar buzlu yolda kayarak.

Çıkıntıda, karla yarı gömülü eski bir ahşap kutu buldular. Mira onu dikkatlice açtı. İçeride, yumuşak bir beze sarılı, güzel bir pirinç çan yatıyordu. 'Dağ çanı!' diye soluk soluğa kaldı Suri. Mira onu aldı. Soğuk ve ağırdı. Ama tam o sırada rüzgar şiddetlendi ve kar kalın ve hızlı savruldu. 'Fırtına geldi!' dedi Suri. 'Çanı hemen çalmalıyız!' Mira'nın elleri titredi.

Mira boğazında bir yumru hissetti. Ya çalamazsa? Ya kaybolurlarsa? Ama sonra Gran'ı ve tüm köylüleri düşündü. Yardım ettiği küçük tavşanı düşündü. Cesaret, korktuğunda bile başkalarını korumaktır. Derin bir nefes aldı ve tüm gücüyle çanı çaldı. Neşeli sesi dağın dört bir yanında yankılandı, parlak ve net.

Çanın sesi yağan karın içinde yayıldı. Köylüler duydu ve sese uydu, fenerleri ateş böcekleri gibi parlıyordu. Mira ve Suri onları dağ yolundan aşağı yönlendirdi, çan düzenli olarak çalıyordu. 'Bu taraftan!' diye seslendi Mira. 'Çanı takip edin!' Kar fırtınası şiddetlendi, ama neşeli ses herkesi güvenle eve götürdü. Mira'nın kalbi gururla doldu. Başarmıştı!

Köye ulaştıklarında fırtına hafiflemeye başladı. Gran kapısında duruyordu, mor şalına sıkıca sarınmış, elinde bir fener vardı. 'Çanı buldun!' diye bağırdı, ela gözleri parlıyordu. Mira ona sıkıca sarıldı. Suri mırıldandı, parıltısı hafifçe ışıldadı. 'Cesurdun, Mira,' dedi Suri. 'Korktuğunda bile başkalarını korudun.' Mira gülümsedi. 'Sensiz yapamazdım,' dedi.

Suri anı nazıke aldı ve kırmızı kordonlu tasmaına astı. Boş ilmek sonunda doldu. 'Dağ cesaretini her zaman hatırlayacak,' dedi. 'Ben de.' Burnunu Mira'nın yanağına dokundurdu. 'Şimdi uyanma zamanı.' Mira içinde sıcak bir parıltı hissetti. 'Seni tekrar görecek miyim?' diye sordu. 'Ne zaman cesur ve nazık olsan,' diye söz verdi Suri, 'orada olacağım.'

Mira irkilerek uyandı. Güneş ışığı penceresinden içeri süzülüyordu ve kar durmuştu. Gümüş çan kolyesine dokundu ve gülümsedi. Her şey çok gerçekçi hissettirmişti! Gran'ı bulmaya koştu. 'Çanı buldum!' diye duyurdu. Gran'ın gözleri büyüdü. 'Buldun mu? Bana her şeyi anlat!' Mira ona Suri'yi, mağarayı ve kar fırtınasını anlattı. 'Sen cesursun, canım,' dedi Gran, 've nazik.'

Mira pencereden dışarı baktı. Dağ sabah güneşinde pırıl pırıl parlıyordu. Suri'nin bir yerde olduğunu, onları gözettiğini biliyordu. Kalbinde sıcak bir parıltı hissetti. Cesaret, korktuğunda bile başkalarını korumaktır. Ve nezaket ile cesaretle harika şeyler olabilir. Mira küçük çan kolyesini çaldı ve neşeli sesi odayı doldurdu. Yeni bir güne hazırды.

O günden sonra Mira gümüş çan kolyesini gururla taktı. Ne zaman korksa, Suri'nin sözlerini ve dağ çanının sesini hatırladı. Başkalarına yardım etti ve doğru olanı savundu. Köylüler onun cesaretini ve nezaketini fark etti. 'Cesur bir kalbin var,' dedi Gran. Mira gülümsedi. Küçük cesaret eylemlerinin bile büyük bir fark yaratabileceğini biliyordu.

Ve bazen, sessiz kış gecelerinde Mira dağdan hafif, neşeli bir çınlama duyardı. Penceresinden dışarı bakar ve soluk mavi bir ışık parıltısı görürdü. 'Suri,' diye fısıldar ve gülümserdi. Kar leoparı her zaman oradaydı, dağı ve insanların gözetiyordu. Mira, cesur ve nazık olduğu sürece çanın her zaman çalacağını, herkesi güvenle eve yönlendireceğini biliyordu.